

DECLARACIÓ DE L'ASSOCIACIÓ SILENE
EN MOTIU DEL DIA INTERNACIONAL DE LA PAU

21 de setembre de 2024

Sense dissimulació o a la callada, amb els seus artífexs, còmplices i espectadors indolents, la violència, la mort i la desolació continuen presents al cor de les persones, entre pobles i contra la Natura. Cal invocar i reclamar la pau, però, no pas menys, comprendre-la bé i aprendre a viure-hi, tot ajustant i amorosint les relacions que mantenim amb els altres, la Natura i nosaltres mateixos. La pau, més que absència de violència, és presència d'harmonia.

Ens apartem de la pau quan ens creiem per sobre o fora de la Natura, on tot és interdependent; quan pervertim la pròpia humanitat, oblidant els bells valors que l'ennobleixen, bo i sucumbint a la indiferència, la desconfiança, la competitivitat, l'agressivitat, l'odi o la crueltat; quan, empesos per la por o la cobdícia, esdevenim depredadors i causem sofriment i mort, sigui d'éssers humans o no-humans; quan volent la pau, ens preparam per a la guerra i la fem. La pau és confiança, hospitalitat i diàleg.

La pau no és vertadera on es menystenen els drets humans, els drets dels pobles i els de la Natura. No hi ha vera pau quan hi ha vencedors i vençuts, excés i misèria, abús i repressió, bons i dolents, quan els altres no són germans; quan es vol bastir amb amenaces, silencis o mentides; quan no és alhora ideal i camí; quan es pretén estar en pau amb el Cel sense estar en pau amb el proïsme i amb la Terra. I viceversa. La pau exigeix ensems justícia i espiritualitat.

Perquè no hi ha pau sense un capteniment curós i amable envers l'entorn natural, sense abraçar la senzillesa i la sobrietat, sense caminar lleugers, estimant la Mare Terra i les seves criatures. Creure que en som senyors i no fills ens ha dut a tractar-la de manera egoista, irreverent i poca-solta; empesos per l'avarícia irresponsable, destruïm selves, oceans, el sòl, l'aire... la vida. La pau sorgeix de la mesura, l'harmonia i la humilitat.

Benaurats els pacificadors que alhora cerquen la pau interior, la pau alegre de qui, com l'aigua, no s'aferra a res i en tot s'acontenta; la pau pura de qui no jutja, ans estima i perdona; la pau serena que resisteix enmig del foc i l'huracà, de qui viu el present amb atenció plena; en fi, la pau pregona que brolla d'un cor nou, curull de convicció i benevolència, d'un cor humil que se sap natura.